

Veel heeft ze geleden.
Hoe moedig was zij!
De strijd is gestreden.
Het leed is voorbij!

Een dankbare herinnering aan

JOHANNA VAN GILS

weduwe van

Antonius Johannes de Bruijn

Geboren te Rijen 5 maart 1902. Overleden te Gilze 8 januari 1985, gesterkt door het Sacrament van de Zieken.

Als iemand de eretitel "moeder" zou mogen dragen, dan was het deze vrouw. Zij immers, die vanaf haar vierde levensjaar haar eigen moeder heeft moeten missen, is later uitgegroeid tot een toonbeeld van Brabants Christelijk moederschap.

Voor haar tien kinderen was zij een en al zorgzaamheid en later tot aan hun volwassenheid de betrouwbare toeverlaat.

En toen ze, één voor één getrouwd het huis verlieten, bleven ze steeds met kroost en al welkom in het "ouderlijk nest".

Maar bovenal vormde zij een warm en hartelijk thuisfront voor haar Toon, die, spraakzaam en levenslustig als hij was, de gezelligheid zo nodig had. In 1974 mochten ze samen de Gouden Bruiloft vieren, omringd door kinderen en kleinkinderen. Drie jaar later verloor ze haar levensgezel en stond alleen in het leven.

De jaren, die volgden, bracht ze door in Huize Sint Franciscus, omringd door dorpsgenoten van haar eigen leeftijd, met als hoogtepunt de reis naar Lourdes met een vriendin, wiens overlijden daarna een zware slag voor haar was.

De kinderen, vier dochters en zes zonen, zorgden ervoor dat het contact met de buitenwereld volop overeind bleef. Veelvuldig kwamen ze op bezoek op haar kamer, waar ze omringd was door foto's van haar hele nageslacht: daar had ze voor geleefd!

En dan waren er de verjaardagen. Slechts hoogst zelden ontbrak moeder op deze familiefeestjes. Stil genietend en glimlachend zat ze dan tussen de roezemoezende massa, niet wetend naar welke kant ze moest luisteren. Ze bleef komen en bij allemaal even graag.

En bij gelegenheid van haar eigen tachtigste verjaardag wou ze de hele familie bijeenhebben in de aula van het bejaardenhuis: kinderen en kleinkinderen, voor welke laatsten ze altijd een warme belangstelling bleef houden: "Goed leren, goed je best doen".

En toen kwamen de laatste moeilijke maanden van ziekte, pijn en een onafwendbaar einde, tevens een krachtproef voor de beurtelings wakende kinderen: deze vrouw was het waard!

Dina, Jeanne, Hendrik, Jos, Toos, Cor, Wim, Kees, Jan en Bert en alle aangetrouwden en kleinkinderen, ik ben overtuigd, dat jullie mij niet zullen vergeten. Vaarwel en blijf eensgezind onder elkaar, zoals pa en ik jullie hebben voorgeleefd.

Voor alle belangstelling bij het overlijden en de begravenis van moeder zijn wij zeer erkentelijk.

Kinderen De Bruijn